

готата намѣри мѣсто въ сърдцето имъ; тѣ се отчайваха, но се рѣшиха да издържатъ до край.

Тѣ едвамъ се дожжкнаха до мѣнастиря Св. Троица. Шипка-Балканска, прикрита съ снѣженъ щитъ, се издига до облацитѣ; облацитѣ, които се простиратъ надъ нея, се късатъ на двѣ половини и раскжсани се спущатъ като гжста мъгла по урваститѣ стрѣмнини въ долинитѣ. Въ мъглата се растилатъ по исполина лѣсове, а извори-тѣ съ хиляди ручейки, като хрустални левти, стичатъ се по стрѣмнинитѣ на гората въ долината, и по долината се втичатъ въ Янтра. На склона на гората, посрѣдъ пустиннитѣ скали, стоятъ, като стража, два мѣнастиря: единий женски, Паная, Богородица, Дѣва Мария; другий мъжски, Св. Георги. Тѣхъ ги раздѣля пространство грозно за взора и страшно за краката. Склонътъ е обрасналъ съ гжстъ лѣсъ и клоноветѣ така сж се сплели, щото даже змията съ трудъ пълзи между тѣхъ. На дѣното шуми рѣкичка и пѣшка като кающъ се грѣшникъ; тя ту прѣска нагорѣ като бѣли слъзи, ту завлича тия слъзи въ неизмѣримата дълбочина. На мѣнастирскитѣ стрѣхи сѣдятъ гарги; тѣ ту бесѣдватъ пригракнало и навжсено по-между си, ту прѣхвърчатъ отъ мѣнастиръ въ мѣнастиръ, сѣкашъ че ли играятъ пѣкакъвъ си погребаленъ танцъ. Въ гжстакака бухалитѣ крѣщатъ съ басъ, а кукумявкитѣ имъ отговарятъ съ дискантъ. Славянскитѣ птици, гарванитѣ, хвърчатъ подъ облацитѣ и грачатъ сѣкашъ че ли прѣдвѣщаватъ смъртъ, война или чума.

До този яръ се дожжкна бѣлгарскитѣ отрядъ, сѣдна на муравата до самата рѣкичка и си полѣгна малко нито да си отпочине, нито да заспи съ сънътъ на смъртъта: мѣсто угодно и за двѣтѣ работи.

Побратима на-страни поговори съ побратимката; тѣзи мѣстностъ и мѣнастиритѣ ѝ сж познати. Въйводата заповѣда на момцитѣ да бждатъ на стража и да обръшатъ на всѣчко внимание, а самъ съ побратимката трѣгна напредъ; той на дѣсно въ мъжскитѣ мѣнастиръ, тя налѣво въ женскитѣ.